

0109 – 9. januar

Det er ingen forskjell, alle har syndet og står uten ære for Gud (sv: och hava intet att berömma sig av för Gud). Rom 3: 22–23.

Hvordan skal vi egentlig forstå disse ordene? For det er jo svært så urimelig at det ikke skulle være noen som helst forskjell på menneskene. Vi ser jo tross alt med egne øyne at forskjellen tvert imot kan være ganske stor. Det ene mennesket kan f. eks. leve i åpenbar synd. Mens den andre hver eneste dag lever et moralskt fint liv.

Legg nøye merke til hva det er spørsmål om her! Her tales det om vår rettferdighet overfor Gud! Om vi har noen som helst ære, noe vi kan rose oss av, overfor Gud når det gjelder det å bli frelst og få evig liv. I dette forholdet opphører all forskjell på større eller mindre synder.

Der er andre forhold hvor det avhenger av våre gjerninger. Det er når det gjelder ulike grader av salighet eller fordømmelse. Da sier Skriften uttrykkelig at det skal være forskjell. Da tales det f. eks. om at det skal bli lettere for Sodomias og Gomorras land på dommens dag, enn for byene som ikke tok imot apostlene Jesus sendte ut (altså en forskjell i domsfullbyrdelsen). Og på den andre side at «en stjerne skiller seg fra en annen stjerne ved sin glans».

Men straks det er spørsmål om rettferdighet og ære, noe å rose oss av innfor Gud, slik som i den teksten vi har for oss i dag, da er det kort og godt «ingen forskjell». For her kommer alle menneskenes gjerninger til kort. I det forholdet er vi alle så langt fra den rettferdighet Gud krever, at all forskjell menneskene imellom forsvinner.

La oss bruke en lignelse. Hvis vi taler om høydeforskjellene på jorden, da har vi all grunn til å si det er stor forskjell mellom de høye fjelltoppene og de dype dalene. Men taler vi derimot om jordens avstand fra solen, da blir disse høydeforskjellene på jorden aldri nevnt, aldri tatt i betraktning. Da sier vi ikke at fra solen til toppen av fjellene er det så og så langt. Og fra solen til bunnen av dalene er det så og så langt. Nei, fordi avstanden i dette tilfellet er så enorm at disse ujevnheter på jorden ikke betyr noe som helst – «det er ingen forskjell».

På samme måte er det her nede, menneskene imellom, stor forskjell når det gjelder deres synd, eller gode gjerninger. Men fordi den beste er så uendelig langt fra den rettferdighet Gud krever, blir det overfor Herren, og i spørsmålet om å være verdig til evig liv i himmelen, ingen forskjell.

La oss tenke oss et fengsel hvor bare dødsdømte fanger er samlet. Alle sammen er forbrytere, mordere og ranere. Hvis disse skulle begynne å trette om hvem av dem som var mest verdig til en ærefull plass ved kongens side, ville vi ikke da si: Dere er alle sammen bare verdige til retterstedet. Her er ingen forskjell!

Nøyaktig det samme gjelder hvis vi begynner å tale om våre kvalifikasjoner som grunnlag for å tre fram i rettferdighet for Gud. Vi er alle sammen store forbrytere, som hver eneste dag bryter Guds største bud. De alvorligste og mest helliggjorte kristne må jo alle sine dager be om tilgivelse for sin synd. I seg selv kjenner de seg bare verdige til Guds vrede, hvis han skulle dømme dem etter sin hellige lov.

Riktignok finnes det noen som synes de er blitt litt bedre. Som innbiller seg at de gjennom nådens midler, gjennom inntrengende bønn, tro, årvåkenhet og alvor er kommet litt lenger. Så de ikke uten videre kan sammenliknes med andre skrøpelige kristne. De er liksom i seg selv blitt et hellig folk.

Men disse er bedratt av løgnens far. For hvis de var åndelig edrue og våkne, ville de jo måtte erkjenne det samme som den hellige David da han ba: «Gå ikke til doms med din tjener, for det er ikke én levende som er rettferdig for ditt åsyn». Og hvis vi taler om uomvendte mennesker, så er selv deres beste gjerninger bare synd og hykleri, fordi de i sitt hjerte ikke har det rett med Herren i tro og kjærlighet.

Uansett hvor stor forskjellen så er; Enten menneskene har en høy moral, lever et godt og fint liv, og blir ansett for en støtte i samfunnet. Som samvittighetsfullt utfører sine medmenneskelige plikter. Ja, som til og med kan ha nidkjærhet for Gud, men «ikke med sann erkjennelse», så de strever med å bygge opp sin egen rettferdighet. Eller de er frekke Gudsfornektere som uhemmet lever i all slags synd.

Uansett så står alle disse under den samme Guds dom, og behøver alle samme nåde –. På samme måte som nåden også tilbys alle, og gis dem like ufortjent, når de søker den ved Kristi føtter.